

генджия единтъ му кракъ трѣба да е куцъ: т. е. по малко да ходи на вѣнъ, а повече да стои и пази дюгеня си“.

Станѣше дѣдо Димитъръ рано, разбудѣше слугитѣ си, а отъ него по рано ще да стане неговата ступанка и, до гдѣто дѣдо Димитъръ да се умие, вчеше, ублече, прѣкрѣсти, ето че бързата му жена сложила паралийката (околчесто Габровско издѣлие софричка — трапеза) топла триенца на нея, кога еп остенъ день, или пѣкъ сиренена попара, кога се яде блажно, насърбатъ се венчки, че и слугитѣ, стане дѣдо Димитъръ, затжкне дюгенскитѣ ключове на опаса си, земе тефтеритѣ подъ минницата си, той напрѣдъ, слугитѣ подирѣ му и, стѣнцето изгрѣло, неизгрѣло, той ще се узове прѣдъ дюгеня си, ще се прѣкрѣсти и ще го отвори. Венчко трѣбаше да бжде подъ неговтъ надзоръ отъ самото отварение на дюгентъ, дори до вечера, до като го затвори.

„Единъ Персийскій царъ, казваше той, попиталъ вѣрния си слуга, отъ що се управятъ конетѣ? а той му отговорилъ — отъ господарското око. Двѣ очи господарски правятъ повече отъ четири слугински“. Така гласи **панакидата** *).

Тукъ, помѣжду другото, трѣба да ви кажа, че за дѣдо Димитра *панакидата* бѣ нераздѣлимъ другаръ. Тя бѣше облѣчена съ черна сафтянена кожа, на едната ѝ кора гайтанче съ косто обвиваше нѣколко пѣти букваря. Тя се носѣше и прѣнасѣше заедно съ тефтеритѣ; въ дюгеня я поставѣше на нарочно опрѣделена лавичка, често я носѣше и въ пазвата си. Долнитѣ краища на листето на букваря бѣ-

*) Тѣй звѣха Рибений Букваръ издаденъ отъ Д. Верона г. 1844